

Jan Pavel

Zbytečnost

slovart

Zbytečnost

Zbytečnost

Jan Pavel

slovart

© Jan Pavel, 2009

© Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2009

ISBN 978-80-7391-220-8

Holčičky

„Cink, Adélko, cink,“ říká vždycky Jakub, když odchází pryč. Jako ten dědeček v pohádce. Cinkne o sebe kytičkama a zmizí.

Jakub je můj tatínek a má za manželku Evu, moji maminku. Ještě máme babičku, ta ale pořád nadává, jen občas mě a maminku obejmě a říká: „Já vás tak miluju, kurvičky moje posraný...“

Ale Jakub od nás před pár dny odešel.

Eva teď pořád říká: „Ten se teda pěkně vybarvil, hajzl. Ale co, ať si klidně táhne.“

Já si ale myslím, že se k nám Jakub zase brzy vrátí.

Babička pořád jenom sedí na pohovce a říká:

„Já sem tě varovala, že sou všichni stejný. Já sem tě varovala...“

Eva už je moc vzteklá, a když něco chci, tak na mě zařve, abych neotravovala. Mám si někam zalézt a dát pokoj. Těším se, až si pro mě Jakub přijde. Slíbil mi to. Když odešel loni, taky mi říkal, že si pro mě přijde, ale neudělal to. Místo toho se za pár dní vrátil. Ale prý jenom kvůli mně. Byla jsem ráda. Eva tenkrát nadávala

a házela věcma ještě víc než dneska, asi proto, že to bylo poprvé. Tenkrát mě vzal Jakub na procházku a řekl mi, abych si z toho nic nedělala, že až přijde čas, bude muset zase jít, a že Eva pak bude znovu řídit. Taky říkal, že to mám vydržet, že to brzy přejde a ona se uklidní. Nemám ji vůbec poslouchat.

Eva mi najednou vrazila pohlavek, protože jsem neměla bačkory. Pak mě k sobě rychle přitáhla a řekla: „Je to hnusák, ne táta!“

Začalo mě bolet břicho; vždycky mě začne bolet, když se u nás doma něco stane. Vždycky čekám, co bude dál, a bojím se tak moc, až se mi chce blinkat.

„Ale to nic, zase bude dobře,“ řekla Eva.

Babička už brečela. Věděla jsem, že Evě začnou téct slzy hned po ní. I mně nás bylo líto a plakala jsem taky.

„Nesmíš si z toho nic dělat,“ řekla Eva, „nebudeme tady kvůli němu hrát takový divadlo. Nestojí za to, křivák.“

„Všichni sou takový,“ řekla babička znova, utřela si oči do kapesníku a pak se do něj vysmrkala. „A ty ses na to neměla tenkrát vysrat...“

„Cože? A co sem asi měla dělat?!“

„Prostě něco...“

„Ted seš chytrá!“

„Co na mě řveš?! S kým si myslíš, že mluvíš?!“

„Celej život zkaženej...“

Babička seděla na posteli v noční košili a kroutila hlavou. Její zapadlý oči mi připadaly strašidelný. Někdy mi tak naháněly hrůzu, že jsem celý den myslela jen na to, abych se s nima nikde nepotkala. Vyhýbala jsem se jim, snažila jsem se schovávat, abych se jim nepřipletla do cesty.

Jednou, když se zase vrátil pozdě a bylo z něj cítit pivo a rum (já měla tu vůni ráda, připadalo mi, že je v ní svět tam venku), mi Jakub řekl, že babička je zlý člověk. Od té doby se jí bojím. Vypozorovala jsem totiž, že je to pravda. Myslím, že se jí bojí i Eva, protože vždycky, když se hádají, má vyděšený výraz a třesou se jí ruce, a ještě dlouhou dobu po tom, co začne babička brečet a říkat, že skočí pod vlak, je celá špatná.

Vzpomínám si na pohádku, kterou mi Jakub nedávno vyprávěl, když se vrátil pozdě v noci domů a „zase na hony smrděl“, jak tomu říká babička.

Daleko odtud bylo království, ve kterém panoval hodný a moudrý král. A ten král měl jedinou dceru, která se jmenovala Adlinka. Maminku už dlouhou dobu

neměli; umřela hned, jak se princezna narodila. Ale i tak se jim žilo spokojeně až do chvíle, než se v jeskyni nedaleko zámku usadil dvouhlavý drak. Král ani nemusel dát vyhlásit, že kdo draka zabije, dostane princeznu a půl království, rytíři se na zámek začali sjíždět sami i bez pozvání. Jeden za druhým se vydávali do lesa, aby draka zabili a získali královu dceru. Drak byl ale tak strašlivý, že je všechny do jednoho zabil a sežral. Králi nezbylo nic jiného, než se proti dvouhlavé saní vypravit sám. Adlinka ho nejdřív nechtěla pustit, ale když jí otec slíbil, že se určitě vrátí, pustila ho, protože věděla, že vždycky splnil, co řekl.

Když král na svém oři přicválal k jeskyni, kde drak žil, uviděl hromadu lidských koster. On se ale nezalekl a křikl do jeskyně: „Tak vylez, ty stvůro!“

Za chrlení ohně a čpění síry se z jeskyně vynořila obrovská saň a její dvě hlavy se vrhly na krále. Ten ale neváhal, hbitě uskočil a jedinou ranou obě hlavy srazil svým mečem. Pak se vrátil ke své milované dceři, ta ho objala radostí a nechtěla ho už nikdy pustit. A jestli nezemřeli, žijí tam spolu dodnes...

Eva najednou praštila o zem talířem, když utírala nádobí po obědě. Střepy byly v tu ránu po celé kuchyni.

Naskočila mi husí kůže a zase jsem ucítila to sevření.

„Já už nemůžu...“

Posadila se ke stolu a rozbřečela se. Babička vstala z postele, dobelhala se k ní a začala ji hladit po vlasech.

„Co mam dělat? To přece není možné... Už nemůžu... Co bude dál?“

„Teď nebreč, teď už nic nevrátíš. Já to tenkrát říkala.“

„Ale co sem mohla? Hned bych ho udala, klidně, bez váhání! Ale dokážeš si představit, jak by to vypadalo? Pořád by nás tahali někde po soudech...“

Obě se na mě podívaly. Nevím, čím to je, ale myslím si, že mě už delší dobu takhle pozorují. Jako bych pořád cítila jejich oči. Prohlízejí si mě, a já nechápu proč. Když si mě takhle prohlíží Eva, vím, že mi pak za něco vynadá a potrestá mě. Toho se vždycky bojím. Pak mi ale zase něco hezkýho koupí.

„Říkala sem ti, že sis to měla tenkrát nechat vzít.“

„Mně nezajímá, cos mi kdysi říkala, já nevím, co mam dělat teď!“

„Kdybys tam šla... Teď už ji budeš mít na krku celý život. Jako já...“

„Jako ty mě, co?! Tos chtěla říct?!“

Mám jedno tajemství, hodně mi pomáhá, když na ně

myslím. A musím na ně myslet pořád, nemůžu kvůli tomu ani pořádně spát. Včera jsem byla za Jakubem v práci. Pracuje v zahradě, kde pěstují takový krásný květiny. Pan vrátný mi řekl, že Jakuba najdu vzadu u skleníků. Že už tam na mě čeká. Nikde jsem ho tam ale nemohla najít, a tak jsem do jednoho skleníku vlezla. Zhluboka jsem se nadechla vlhkého vzduchu. Vždycky se mi to líbilo. Ráda jsem za Jakubem chodila do práce. Eva mě za ním nechtěla nikdy pouštět, ale my jsme se s Jakubem domluvili, že jí to neřekneme, když za ním půjdu. A teď, když od nás odešel, hrozně by mě zbila, kdyby se to dozvěděla.

Někdo mi zakryl oči.

„Kdo je to?“

Vůbec jsem se nelekla.

„Pojď, něco ti ukážu.“

Jakub mě dotáhl ke stolu. Pak se na mě dlouze podíval. Oči mu zvláště zazářily. Uprostřed stolu stál květináč a v něm kytička s dlouhým stonkem.

„Tu jsem vypěstoval pro tebe...“

Podívala jsem se na něj.

„Jenom pro tebe, holčičko. Trvalo mi to skoro dvanáct let. Jmenuje se po tobě: Adelárie.“

Srdce mi bušilo, že to muselo být slyšet po celém skleníku.

„Je taky tak vzácná. Jako ty. A musí se o ni pečovat. Prostě křehká květinka...“

Pohladil mě po tváři. Cítila jsem, jak se mi do obličeje nahrnula krev.

Když jsem pak přišla domů, snažila jsem se být celý večer zalezlá, aby na mně nikdo nic nepoznal. Naštěstí Eva s babičkou zase celý večer probřečely; obě měly oči plné slz tak, že na mně určitě nic vidět nemohly.

Dneska mě Eva poslala spát brzo, ještě se mi vůbec nechtělo. Dlouho jsem se převalovala v posteli a nemohla jsem usnout. Myslela jsem na to, kdy zase uvidím Jakuba; slíbil mi, že to bude brzy.

A když jsem konečně usnula, zdálo se mi, že ležím přivázaná k posteli, tatínek mě hladí po vlasech, usmívá se a souhlasně pokyvuje hlavou. Z druhé strany se ke mně blíží maminka a v rukou drží polštář. Naklání se nade mnou a dává mi ho přes hlavu. Špatně se mi dýchá. Za chvíli vidím, jak se přede mnou rozvíjí obrovský květ nádherné Adelárie. Všude to krásně voní a já dělám: „Cink, Adélko, cink...“

Bez obav

Noc předtím jsem nemohl usnout. Převaloval jsem se na posteli a občas se podíval směrem k akváriu a zaposlouchal se. Ticho. Ferda spal. Chviléma jsem si nadával, že jsem něco takovýho slíbil, a přemejšlel jsem, jak se z toho vykroutit. Ale třeba to nebude tak hrozný... Nebo řeknu, že jsem si to rozmyslel. Vyslechnu si určitě plno keců, ale pořád to bude lepší, než aby se Ferdovi něco stalo.

Ještě chvíli jsem koukal do stropu, než se mi podařilo usnout. Ale stejně jsem nespál dobře. Zdály se mi podivný sny o obrovským morčeti, který mě dusí svým tělem. Jeho krátký ostrý štětiny, který má místo hebký srsti, se mi zabodávají do kůže a já se jich nemůžu zbavit, i když si je urputně vytrhávám. Příbějavaj nový a nový a já mám nakonec tělo štětinatý stejně jako to zvíře.

Ráno jsem se vzbudil nevyspalej, rozlámanej a s bodavou bolestí v hlavě. Umyl jsem se, nasnídal a řekl mámě, že jdu na chvíli ven. Pak jsem Ferdu vytáhnul z akvária a zavřel do papírový krabice od bot, kterou jsem měl připravenou pod postelí. Pro jistotu jsem ještě

přidělal několik otvorů do víka, aby se neudusil. Z bytu jsem vyklouznul ve chvíli, kdy máma zaplula do ložnice. Nesměla mě vidět, divila by se, kam ho nesu. Nikdy jsem ho nikam nebral, tak co tak najednou, ptala by se.

Bylo půl desátý, když jsem se blížil podél potoka k Čertovu mlejnu. Tam jsme se s klukama vždycky scházeli. Rozpadlej mlejn u Rokytky. Na Čertův jsme ho pokřtili, protože vypadal strašidelně. Jako každá zbořenina, která stojí uprostřed lesa.

Rozbředlej sníh mi čvachtal pod nohama, hladina potoka byla na první pohled vysoko, voda se hnala korytem rychle a divoce. Uhnul jsem z cesty do lesa. Po pár minutách jsem uviděl tři postavy, který se tísnily kolem ohně. Trochu mě to udivilo. Jednak nebyl důvod ho zapalovat, protože zima už ztrácela na síle, a navíc to bylo nebezpečný, protože skrz holý stromy a keře bylo na dálku vidět.

„Co děláte?!“

Všichni tři sebou trhli.

„Ahoj. Tak jsi přišel...“ usmála se Sabina sladce.

„Co když pude někdo kolem?“

„Bez obav... Kdo by sem dneska asi tak lez?“ ucedil Pepan Šebek.

„Seš pako,“ přidal se Ivan. „Co prudiš?“

Ivan byl Pepanův mladší bratr. Chodili spolu všude.

„Když už, tak by to chtělo trochu fajrunk, ne?“ povídám a vtlačil jsem se mezi bratry.

„Jen se neboj, bude,“ zasmál se Pepan skřípavě.

Ferda sebou začal házet a usilovně škrabal na stěny. Rozhlídnul jsem se, kam bych krabici položil, aby mi nepřekážela.

„Můžu se podívat?“ zeptala se mě Sabina.

Nic bych jí neodepřel, dneska jsem přišel stejně jenom kvůli ní. Otevřel jsem krabici a ona se ke mně musela přitisknout, aby viděla dovnitř.

„Jé, ten je krásnej...“

Ferda pobíhal po krabici od stěny ke stěně.

„Je tam nákej nervózní,“ povídá Pepan, když se nad náma naklonil. „Polož ho támhle na hrnec.“

Udělal jsem to a vrátil se k ohni.

„Na co hrnec?“

Kluci po sobě hodili pohledem, ale nikdo mi neodpověděl. Místo toho mě Pepan s Ivanem chytili pevně za ruce.

„Co blbnete?!“

„Kluci, nechte ho, já už nechci! Nechte toho! Prosím!“

„To sis měla rozmyslet dřív!“ křiknul na Sabinu Ivan.

Kluci mě pak donutili kleknout si a svázali mi ruce za zády. Až do té chvíle jsem si myslel, že je to nějaká pitomina, ale když se mi provaz začal zařezávat do zápěstí, jak ho utáhli, přestalo se mi to líbit a pokusil jsem se postavit. Pepan mě ale rychle srazil zpátky na zem. Svázali mi nohy a dovlekli mě ke stromu. Pak mě zvedli a s rukama nahoře přivázali k větví.

„Co chcete dělat?!“

„Uvidíš sám...“ zašklebil se Pepan, vzal krabici s Ferdou a zatřepal s ní.

„Seš tam?“

„Šáhni na něj a zabiju tě!“

„Ale ploším tě...“ zašišlal Ivan.

„Zabiju, přísahám!“

Ivan s Pepanem postavili hrnec na dva velký kameny. Konečky plamenů začaly olizovat dno. Pak do něj nalili vodu z plastový láhve, kterou došel Pepan naplnit k řece.

Začal jsem křičet o pomoc. Ivan ke mně přiskočil a zacpal mi hubu. Pak mi do ní narvali kapesníky a přelepili je páskou. Všechno to bylo tak rychlý a neuvěřitelný, že jsem se ani nestačil pořádně bránit.